

Enisa
Osmanačević-Ćurić

PRAMČIOK

PEDALJ
VEDRINE

U pedalj vedrine stane
osmijeh,

košara zvijezda, sunčevo
ime...

Za taban
zore,

za jutro
jedro,

mamine
ruke

i lice
vedro.
Za gutljaj
neba,

udisaj
pjesme,

praporce
zvona

iz cvjetne
česme.

Za prvi
korak

ma gdje
bio

izvedri pedalj
vedrine,

Za ugašen
prozor,

slomljeno
krilo

za cvijet bez
domovine.

PRAMČIO
K

JUTR
O

Nebo
,
izvrnut čanak pun
mlijeka,

pljusnu
jutro.

A
rijeka,

što je svu noć hodala na

prstima,

prosu

rosu

po

cvrčcima.

Bez granice njihnuše se
grančice.

Ribe umiše vrat i
škrge,

razmakoše zavjese snene
vrbe.

Iz trave jare
iskoči!

Na košulju se
nebesku

žuti čičak
zakači.

UOČI SLAVLJA

U njedrima
zori

žuta krošnja
gori,

jedri oblak
sretan.

Na zborištu
trava

puž spokojno
spava,

čeka pljusak
ljetan.

I vjetar u
kasu

i žito u
klasu,

zaustavi
dah.

Na okrajku
brda

nešto živo

mrda,

prosu rumen
prah.

DRVEĆE RASTE DO NEBA

Zašto drveće raste do
neba?

Zato što
treba.

Da
može,

kad se popne na prste (kao moja
baka),

vidjeti šta radi sunce iza
oblaka.

Da
bude

noću kad je

vedro,

zeleno, šuštavo mjesečevo
jedro.

Da
jutrom,

prije prvog sunčeva
zraka,

sa neba pomete zadnje mrvice
mraka.

SVADA

Vjetar
Tres

i vjetar
Tras

svađaju
se

na sav
glas.

Da l' je
brži

Mrsibrk
,

ili
vjetar

Brzotrk
?

Ili laki
Vrtirep,

ili silni
Snjegožder?

Ili slatki
Sladokus,

ili mudri
Kažiput?

Najbrži je
Razvipup.

On stigne do
ljeta

u kočiji
cvjeta.

PROLJEĆE NE
DOLAZI TIHO KAO
JESEN

Jesen dolazi preko širokih njiva, tiho kao
sjetva.

Dolazak proljeća je cirkuska
tačka.

Ono dotrči po tankoj, užarenoj žici
ljeta,

iznenada – kao odapeta
praćka.

Jesen dolazi zaobljena i sita kao
žetva.

Dolazak proljeća je rodeo
besplatni.

Ono dojuri na bijesnom, divljem konju
vjetra,

iznenada – kao indijanski poklič
ratni.

Jesen dugo, dugo čuči iza
plotova.

Izležava se naduta i
žuta.

Proljeće začas sagradi hiljadu
mostova,

izvor probudi u suhom prutu kraj
puta.

Jesen je kći umorne zemlje i prezrelog
sunca.

Ona u krilo težaku položi teške
ruke.

Proljeće se u živici zagrcne od smijeha, i
bunca,

da mjehur slatke krvi u svakoj grani
pukne.

JESE
N

Groz
d

po

groz

d

dođe
drozd.

Sijel
o

po

sijelo

,

ode
bijelo.

Zrn
o

po

zrno

,

ode i

crno.

LIST KOJI NEĆE DA UMRE

Ne, ja ne
umirem!

Nije ovo moj posmrtni
let.

Ovo ja glumim krila
lepet,

igram se rumenog skakavca u
travi.

Ovo ja dubim na
glavi!

Jednostavno želim da po

puteljku

provozam svoju
peteljku.

Utrkujem se sa
vjetrom

i mjerim drveću
rastojanja

od petnih žila do najviših
grana.

Začikavam guštera u
kamenjaru,

pogledam da nije sunce u
kvaru.

Glumim ruke
dječaka

što se dižu do
neba

i spuštaju gdje
treba,

i gdje ne
treba.

Preskačem šešire kao
stepenice,

okitim djevojčicama

pletenice.

Ja sam svoj vlastiti
zmaj,

i svoj vlastiti
krokodil,

uostalom, šta vas se to
tiče,

ja imam svoj vlastiti
stil!

ŽENE ODNESOŠE JESEN

Jesen se prvo nastani na
selu.

(Naravno zbog čistog
zraka)

Pa se useljava od jutra do mraka, u
stanove:

U jednosobne i
dvosobne,

jednonožne i

dvonožne,

u
četvonožne.

U
krompire,

u kukuruze –
vampire,

u tikve
žutujuće,

u šljive
putujuće,

u šale i
štale,

košare i
košnice,

u pregršti i
zobnice.

A kad jesen postane
bijesna

i kuća seoska bude joj
pretijesna,

seli u
gradove,

na
sajmove,

na pazarne
dane

čim
svane.

Zajaši na grbaču seoskih
žena,

popne im se na glavu perjanica
njena,

skrije se pod pazuhu krila
lepet,

a ostalo u
torbe
i u
sepet.

ZA TATE U UNIFORMI

Tražim da se novi zakon
izglasa!

Tražim razumijevanje za
tate –

za tate zelene, modre i
plave,

tate u
uniformi.

Za vojnika tatu, kad gađa iz
topa

a zaboravi staviti
granatu,

jer kroz cijev
praznu

mjesto teleskopa
gleda

da l' i sunce ima u kosi toliko
zlata

kao djevojčica njegova
plavooka.

Za tatu
vatrogasca,

što se penje kućama do
ramena,

kad nastavi da korača ljestvama do
zvijezda

da vidi zbog čega

drhte

i zašto su tako
male.

Za tatu
milicionera,

kad mu komandir pred
svima,
umjesto prijava i žalbi, u
džepovima

pronađe šaku
klikera.

KOVAČNICA PITANJA

Ima jedna velika
kovačnica,

tako velika da u nju može
stati

svaki jezik
dječji.

U njoj je umjesto nakovnja,
klupa –

i ko na nju
sjedne

mora izmisliti bar tri nove
riječi.

Umjesto vatre, tu su
maslačci

i sve žuti
cvijeće.

A mijehovi su puni, ne šupljeg
vjetra,

već dječije
sreće.

U toj
kovačnici,

gdje nema ni zidova, ni
vrata,

djeca kuju
pitanja.

Pitanja često raščupana,
iščašena,

zapržena,
prepečena,
tiha i
zaboravljena,

preskočena,
zatečena,

ljubičasta i
zelena,

razdragana,
zabrinuta,

škakljiva i –
prekoputa.

I sve bi lijepo
bilo

da pitanja nisu, zajedno sa
djecom,

na ručak
pošla,

i odgovora
gladna

među umorne tate i mame
došla.

A kad su pojela
strpljenje

svih mama i tata na
svijetu,

neko je rekao: –

Dosta,

nema vam više mjesta na ovom
planetu!

I tako su ljutite
tate

strpale sva ta pitanja (i jezika
skitanja)

u jednu vreću – i bacile niz
vodu.

Znam, sumnjate u ovu zgodu, ali ako ipak upitaš
mamu

je li ovo
zbilja,

ili se ja šalim (što mi dobro
stoji),

kovačnica pitanja ipak
postoji.

SEDR
E

Sletala za

ljeta

zatečen

a

u

letu

duginih
kapljica,

u

spletu

sunčevih
pletenica,

u

kljunu

gugutavih
grlica.

Njima

hode

do

vode

plemena radoznalih
tabana...

Sa
sedre

u
noći

i
mjesec

skoči

,
i mamac
riblji,

i vjetra
jedro.

Sedr
o,

za čamas si želja
sidra.

Bez vode
bivaš

usnula
vidra.

Ti praviš
radosnim

ravnodušno
lice

nemušte
ptice,

zelene
vode...

Ponekad
ode

u snu za
oblakom

svojom
sjenom

bačenom u raskoš
neba.

Poslije taljenja
srebra,

jarostan momak
zelenokosi

na njoj pokosi dozrelo žito
dana.

Biva tajanstvena posuda
sna

riječnog
dna.

PONOĆ NA VRBASU

Rominja kiša
pšenice

niz sito grlo
vodenice.

Tabane pospanog
mlina

golica
mjesečina.

Sa vitla skaču u
brzake

kapljice, lude
mjesečarke.

Ućuti cvrćak, uspava
sina.

Sazori ponoć, krupna
malina.

Riba na prstima obilazi
mamac,

mjesec u vodi, izvrnut
ćamac.

I ruke širi gluhi
muk,
samo na sedru skoći
buk.

SVE OKRENUTO
SUNCU

Pramćiok, pramen zlatne
kose

niz leđa brda

razasute.

Pramčiok, čio redak
travki

uz sunčane
pute.

Pramčiok, prvi budan
list

na kom se sunce
pronjiše,

pramčiok, sunčevih otkosa
stog

na brdu što je
najviše.

Pramčiok, plameni korak u
svijet,

skok u radosti iz
bajke.

Pramčiok bude i tvoje
oko

kad staneš pred lice
majke.

MEDOVINA

PU

P

Zaključa
na

proljetna
kruna.

Smotan
a

medena
struna.

Do
dana

vjetar se
vere

u
zoru

da strunu
dirne,

u
horu

mirisnom
svirne,

da
meda

pjesma
poteče,

da
reda

napravi
cvijeće.

MASLAČAK

U ljupko
klupko

smotan sunčev
zračak.

Rosi, u
kosi,

luckast

oblačak.

LEPTI

R

Razigrano
dijete

i njegova
sjena,

Leptirova krila
raširena.

PROLJETNI

OBLAK

Vjetar kući
zimsku

isporio

kapu,

pa se klupko
vune

koprca u
zraku.

RAZLIČAK

Src
e,

plavi
plamičak,

oko
,

neba
pramičak,

košulja
,

mora
krajčak.

Zavidi
mu

i
čičak,

i
plíček,

i dragi
kamiček,

ček i
pjesmiček.

Od svih
je
najrazličitiji

–
ičak.

DIVLJA RUŽA

Između dva
plasta

i jednog
hrasta,

u grmlju, gdje je najveća
gužva,

rumena od
stida,

tiša od
puža,

oči širi, širi,
širi...

divlja
ružica.

I dok
drugo,

kobajagi važno,
cvijeće

slobodno livadom
šeće,

ili se u cvijetnjaku
izležava,

ona
jedina,

ispod svoda
plava
i mrkog nebeskog

šešira

samuje, samuje,
samuje...

puna
mira.

KOSA
C

Ljubi
rosa

ispod
nosa

dva
otkosa,

mrka
brka.

Sunce
usta!

Mori
usta

da
posusta.

U
rukave

bje
trave,

srce
traže.

Cvijet
budan.
Kosac
trudan

kosu
uze,

Ruke
rade,

sunce
krade

zadnje
suze.

STRAŠIL O

Strašilo
strši

da jato
rasprši.

Ali ptice
mudrice

topoli na
grančice

okačile
parolu:

– STRAŠILO STRAŠI
STRAH –

Pa i dalje, na sav
mah,

pisale po polju najslađu
rečenicu:

– ZOBLJEMO ZOB I
PŠENICU –

PLAS
T

Plas
t

dobio
vlast.

– Svaka
časť,

reče vrani
svraka,

– časť
svaka.

Al' vidiš i
sama

da mu je u
glavi

slama

.

TRI OBLAKA

– Ja sam
lift

kojim se
rosa

penje do
kosmosa.

– Ja sam bijela
rada

što
cvjeta

iznad
grada.

A ja sam klupko
konca

koje vretena igla
boca.

ZAŠTO,
ZATO

– Zašto pada
kiša?

Zato što
kiši

prokišnjava
kišobran.

– Zašto sija
sunce?

– Pa ptice mu
krilima

probušile
suncobran.
A kada je
dan?

– Dan je
dan,

kada kažeš –
dobardan,

i kad, mjesto
tebe,

mrak legne u
krevet.

KLEMPAV OBLAK

U SVEMIRU DA SE
NE IZGUBIMO

Od prijatelja do
prijatelja

Pružena ruka, dobra
želja...

Tako se zlatna nit
isplete –

Ti konci čine klupko
planete.

Što ih je više oko
svijeta
Biće nam veća ova
planeta,

I na njoj više mjesta
ima

Čovjeku, ptici, krtici,
svima.

Jer ako vjetar mržnje
dune

I pokida te krhke
strune,

Zemlja se smanji, sitna, i
gola.

To znamo, nosimo ožiljke
bola.

Pa smo se tražili među
zvijezdama,

U snu, u ljubavi, u
pjesmama.

Zato je potrebno da se
ljubimo,

U svemiru da se ne
izgubimo.

KLEMPAV OBLAK

Ako te kada
omota

dosad
a

dugim ljigavim
repom

pa ne možeš – ni
makac!

A htio bi, htio
bi,

o, bio bi
takmac

i
vjetru,

i brzoj vodi
—

ali ti se ne
da.

Nekoliko
puta

zatvori i otvori
oči,

zatim ih
otvori

preko
reda,

i pogledaj za
pticom!

Iznenad
a

postaće ti hitar
korak,

mahnuće ti

drugarski

jedan klempav
oblak.

BUĐENJ
E

Prvo na noge
stane

Sat

,

skače s noge na
nogu
tak –
tak,

tak –
tak!

Zatim se na noge
dočeka

Mam
a

(i mrzovoljan ustaje
Tata),

a Sunce ispod kućnih
vrata

priviri zlatnim
cipelama.

Ja – još dugo poslije
toga

ne
ustajem,

sve dok se nebo dobro ne
zaplavi,

jer, kako da na noge
skočim,

kad svi kažu da dubim na
glavi.

U PROLJEĆE
OTKLJUČAJTE
OKO

Trepnu travanj
trepavicom.

Trže se
trn!
Nagru
grm.

Jelenak jelenu meku stelju
stere,

prosu se
proso,

zazeleni
zelje.

Zagrcnuše se grlice
rosom,

iz staroga
panja

nahrupi granja naramak
cijeli.

Zašaptaše se
travke.

Prenu se
ruža,

sve ruke pruža s nekim da se

sretnu.

Ključ,
ključ,

ključ,
ključ,

otključaj
oko

i želi,
želi

zagriće
š

svijet
cijeli.

SUNCE KOD
FOTOGRAFA

– Molim stotinu
slika,

ali da budu nasmijane i
tople,

i okrugle, ne kao nogometne

lopte,

već oble, oble,
oble,

i prije svega
dobre. –

Šta, da vam pasoš ne
treba,

kad prelazite
granice? –

– Ne, već iznad
oranice

staviću svoju
sliku,

da suncokreti
znaju

kakvi će da
niknu.

Zatim ću iznad
polja

okačiti po

jednu,

da naučim
maslačke,

kako da se
odjenu.

A ostale će biti
plakâti

za festival smijeha i
sreće.

Zato, molim vas, pazite
dobro,

te neka budu
veće. –

– U redu, samo
trenutak,

nasmiješite se
malo!

Šta vam je, što buljite u to
dijete,

zar vam do slikanja nije
stalo?!

– Sada se sjetih, oh,
oprostite,

već imam i sliku, i
ram –

i sunce prošeta po dječjem
licu,

ostavi svoj
autogram.

ČIČAK

Čik –
čak,

čik –
čak!

Čika
m

čak i
zvijezde.

Ne mogu da
jezde

u grivi
konja.

Ne mogu
sići

u dno
kanjona,

među rogove
jarca.

Ne mogu
skočiti

na
glavu

u
travu.

A ja
–

ja čak mogu
biti

i slijepi
putnik

na
rukavu.

U BOROVOJ ŠUMI

Igla do
igle,

igla do
igle,

a konac mjesečev
zrak.

Pa tiho
veze

zvijezdu po
zvijezdu,
raskošan postaje
mrak.

Igla do
igle,

igla do
igle,

a konac sunca

trak.

Jutarnje svile
pozlaćene

začu se šuštaj
lak.

Igla do
igle,

igla do
igle,

zamršiše se
niti.

Da l' će ih
vrijedne

ruke
vjetra

moći
razdvojiti.

KRAJ STARE
VODENICE

Plaminjaju zelenim plamenom
plamenice,

kopriv
e

u sjeni stare
vodenice.

Noć k'o crna
kvočka

mekano se
gnijezdi.

Svjetlac u
koprivi,

poziv prvoj
zvijezdi

da se
prene

javi

,

mlinaru na
glavi

da posrebri
kosa,

i brk ispod
nosa.

KUKURUZ

Kukuruz
klijavi

klimavi
klikće:

– Evo me, bit
ću!

bit će
me!

Bit
će!

Još malo
volje,

još jedan
skok!
Protegni se
bolje,

evo

me!

–

Cmok!

– To dobro

sunce

mene

ljubi,

gle, več mi

raste

brada

,

i

zubi!

VRANA

Pod jednim krilom čuvam

noć.

Ispod

drugog

ona će

doć.

Čim sunce čuje moj crni
grak,

čim krilom
mahnem,

nastaće
mrak.

Ali, moram mahnuti toliko
puta,

dok se za brdo ne
otkoluta.

PODNE NA STAROJ TVRĐAVI

Visok
o

sunčevo
nepomično

oko
.

Na

zidu

i sam zatočenik
sunca,

zaslijeplje
n

ukočen
gušter,

kao vitez stari u oklopu
sivom,

stražari
.

Puškarnice
ćute.

Mekoći
tišine

ne prijeti
puška.

Samo
povijuša

tiho, tiho
šuška.

ZA SRETAN
PUT PO DUKAT
ŽUT

U nebo
plavo,

u duboki
zdenac,

jesenjeg
dana

svaka
grana

baca po
dukat

žut
,

za
sretan

put
.

Za čiji

put

po dukat
žut?

Za čiju
steću

dukata
vreću?

Ptice su
noćas

prhnule s
grana,

još prije
dana
krenule na
put.

Za njihovu
sreću

dukata
vreću,

za sretan
put

po dukat
žut.

IGRE
VEDRINE

U duši
leptirovoj

Vedrana prostire
krevet

za sedam svojih
lutaka,

jer ne zna brojat do
devet.

Magli postavi
pitanje:

– A gdje je tvoje
cvijeće? –

I ne čekajuć'
odgovor,

muti kolač za
veče,

jer mrak je strašno
gladan,

treba mu prepun
pladanj.
Šibice vrati
svjetlacima,

napravi prozor na
vratima,

izvadi kozu iz
mlijeka,

a tepih postane
rijeka,

čas se i ribe
vide –

kad joj se šare
svide.

I dok se nebo
zgrušava,

i nestaje
vedrine,

Vedrana igru
nastavlja.

Nju kiša ništa ne

brine,

njen kišobran je "od
lava,

od slona i od
repuha..."

– Ima li ptica
momka!

Da l' oblak ima dva
uha? –

Dok skaču pitanja,
vjeverice,

Vedrana svima vedri
lice.

JESEN U
RUKAMA
NOSI
REŠETO

U zlatnim
rukama

nosi
rešeto,

pa sije
ljetno,

pa sije
ljetno.

Prolaze
rumene

radosti
vreme,

jabuke
zrele,

jabuke
zrele.

Prolazi
vreme

ljetnih
dana,

u žagoru
ora

otkotrjana

Jesen u
rukama

nosi
rešeto,

pa sije
ljetu,

pa sije
ljetu.
Prođe i
sunčeva

glava
žuta,

sakri se u
tikvu

pokraj
puta.

Prođoše
mekinje

zlatnih
dana,

padoše s

grana,

padoše s
grana.

Jesen u
rukama

nosi
rešeto,

pa sije
ljeta,

pa sije
ljeta.

Prazno
rešeto

pa kaplje
sjeta

jedini
kusur

ljeta

.

JEDAN I JOŠ
JEDAN MOŽE BITI

JESEN

Pobjegla
tabla

ispred školskih
klupa.

Stala pred
stabla

crvenkastožut
a.

– Evo me, sva sam zelena od
jeda.

Jedan i još jedan, jeste –
jesen,

reče maloprije
Neda,

i sasvim mirno sjede u
klupu.

Pojela sam od muke najveću
kredu,

vi mirno stojite u
drvoredu,

zar me ne vidite
ljutu!

A prvom stablu
crvenkastožutu

zadržta desna
ruka,

zaklima malo
glavom

i pred
tablom

stvori se jedan, i još
jedan

listak
stresen.
Tabla se
zamisli:

– Zaista,
jesen!

PRVA
KNJIGA

Prva knjiga koju

listaš.

Knjiga koju
nosiš

kamo
kreneš.

Knjiga kojom grliš
mamu,

suze
brišeš,

drugu mahneš
–

prva knjiga
koju

piše
š.

Kakva je to
knjiga?

Jedna strana drugu
piše.

Knjiga koja s tobom
diše,

knjiga koja s tobom
raste.
Koja je to
knjiga?

To su tvoji

–

dlani
išarani.

ČAROLIJA ZAVJESE

I za najmanjeg
dječaka

sitnica

!

Makneš prstom

–

otvori se čudesna
pozornica.

Vidiš

–

na nebu miš na tankoj
uzici

vodi
slona.

Tamo, u livadi
maslačaka

šepuri se pola
miliona.

Sa krova, tačno
ispod

desetog
crijepa,

mrak
vreba.

U dnu bašte
koprive-stražari
pripremaju vatrene
strelice,

a poštar maše sa
ulice

i nosi penziju za tvoga
djeda.

Samo ne vidiš

–

– A šta
to?

Kako priljubljen o
staklo

tvoj nosić smiješno
izgleda.

DVA FRŽA

Pokraj
žare

stare

,

u tarabi
sivoj

živjela dva
frža.

Fržili se i
pržili

na
suncu,

frktali na
kišu

kad im niz nos
curi
i
sanjarili,

kao što svi u životu
sanjaju,

bar jedanput, pa makar i
lažno

da su postali nešto vrlo
važno.

I želja poče da ih
vuče

u
svijet,

te kret po kret, kret po
kret,

drž' ne
daj,

ne daj
drž',

izmigolji se prvo
jedan

pa drugi
frž,

i otkotrljaše se, ne na
kraj

svijeta, kao što su
mislili,

već tarabi kraj
peta.

Tamo su i dalje
kisli.

A daska je
progledala.

Kroz rupe na
plotu

svakog dana krenu u
svijet

oko devet
sati
oči
dječaka

što u baštu
svrati.

SVJETLA
C U

KOPRIVA
MA

VODENI VRTULJAK

**Daleko od
šarenila i**
vašarske vreve,

gdje svemu
boju

daje
rijeka,

u sjeni zguzene
zove

kraj mladog
kukurijeka

čudan vrtuljak
–

okolo
tišina,

koji uzdah
vode
i mrmljanje
mlina.

Na
točku

sklisko
m

mlinsko
m,

što po memli
vonja,

vrtuljak – bez

barki

bez praporaca,
kočija

i drvenih
konja.

Sve dok dan ne
ishlapi

tu kikoću vodene
kapi.

I sunčev
zrak

okrene pola
kruga

pa nestane u
vodi

a riblja
krljušt

i zrnice
pijeska

nastavi da
pljeska.

U
vrtoglavicu

zaljublje
n

vilin
konjic
vrti se do
besvijesti,

odleti – ne znam
kuda,

uvijek kad
leti

omamljen
krivuda.

Svake
večeri

mjesec
žujan

da plati
vožnju

uprti
ujam

od kukuruzna
mliva

a vrteška – već

sniva.

Pa svu noć
nujan

oko
vrtuljka

prosipa
brašno

iz
zamotuljka.

KANJO
N

Brdo do
brda
širokih
ramena

razdvaja
končić

neba
svilena.

Noću se
čini

da modra
svila

dva
plećata

mraka
prišiva.

Kad veče
svlači

mrki
haljetak,

bljesne
samo

zvjezdin
puteljak.

Samo
končić

neba
svilena,

il' možda
tajna

naslućen
a.

SVJETLA
C

Noć lipanjska,
crna.

Krov
vodenice

prelijeće
varnice

kukuruznih
zrna.

Vidim i
pokraj

brvna treperi
—

to kuca
srce

mlinarske
kćeri.

Je li to raspaljen kopriva
žar,

svijetli otkucaj zora
nudi,

ili neko cvrčku na
čelo

prilijepi zlatnik da bolje
gudi.

To pjesnik
traži

što se ne
vidi.

Kad nađe – ono
poleti,

svima što za njim
pođu

komadić mraka

osvijetli.

ČEKETAL

O

Vrcav

o

vrcal

o

čekal

o

čeketal

o

roj

pšenice

pršilice

.

Ptica

kljuca

kljuc

a

kukuruzna
zrnca.

Ptica s jednim
krilom

pod kameni
zub

gura zrnje
kljunom,

mora da je
sita

kada neće
žita.
Drugo krilo
ptice,

mudrost našeg
čove,

djelja
nove

snove

.

*čeketalo, vrcalo – dio vodenice, komad
drveta*

*koji ravnomjerno ubacuje zrnje žita u
kamen*

BLJESA

K

Je li pauk
znao

dok je zamku
tkao

da će tanke
niti

sunce
uloviti.

Nije pauk
znao,

ali ne znaš ni
ti

da je pređa
mogla

sunce
zamrežiti.

Ako ne
vjeruješ,
vidjećeš
zarana

u sumračju
šume

ispod rosnih
grana,

još bunovnom
suncu

zaplele se
kose

u mreži, a
mamac

tri kapljice
rose.

RAZGOVO
R

Klic

a

posiše

slatki

so

k

iz

zrna

šikne

vodoskok.

Sunce ponese zlatnu

šalicu

da štrpne koju slatku

kapljicu:

– Vidi ti ovog zelenog

delije,

umjesto ja njega, on mene

pije.

Kukuruz promrsi sebi u

bradu:

– Ne viči, i meni zlato

pokradu.

BAKE
VRBE

Drveće brzo zaboravi
sunce

i lišće postane zemlje
grumen,

ima drvo koje
izmiri

bjelinu zime i ljeta
rumen.

Vrba uz rijeku usred
zime –

rumenim šiblje njeno
plaminja,

ljeti na lišću ljeska,
treperi

ko u po zime, srebro
inja.

Takve su i naše
bake,

kad dobro stiže one će
strepiti.

Ako stvarno nevolja
dođe,

prve će reći: – Dobro će
biti.

Ako na obraz sićušna
radost

nanese rumeni dašak
ljeta,

u uglu oka zasmeta
rosa

sa nekog davno ubranog
cvijeta.

IZVO
R

Izvor je pobjeda – rijeka samo
praznik,

tog časa na slobodi sve su
ptice.

Izvor je kada se rodi nešto
veliko

u samo dvije-tri bistre
kapljice.

Na izvoru su obale rijeke
zagrljene

iako žure nekom dalekom
moru.

I kada rijeku zamuti zloban
oblak,

uvijek se može piti na njenom
izvoru.

Izvor je rađanje – rijeka samo
slavlje.

Ona daleko odnese razlog njegov
sjaja.

Izvor oduvijek ima samo jednu
obalu,

onu što svjetlost vode od mraka zemlje
odvaja.

VRIJEM E

Vrijeme pastira iz lonca
prekipi,

mlinarevo vrijeme sitno, sitno
sipi.

Kosci svoje vrijeme pred kišu
uplaste,

a mamino s tobom svakog dana
raste.

Vrijeme mađioničara može da se
bira:

hoćeš iz rukava, ili iz
šešira.

Grafičar vrijeme slaže u
slovima.

Bakino je ono što ga uvijek
ima.

Jedna buba vrijeme u svilu
isprede,

a dosada sama svoje vrijeme
jede.

Vrijeme dimnjačara plamsa i
pucketa.

Piloti prestižu svoje preko
svijeta.

Vrijeme slastičara u slasti se
smaže.

Najslađe je ono vrijeme što se
slàže:

– Idem do drugarice, trebaće mi
teka,

a znaš da te Neko iza ugla
čeka.

Filozofi kažu: vrijeme ne
postoji,

a slikari svoje prave čak u
boji.

Pjesnikovo pero takvu pjesmu
sanja

što će biti vrijeme i budućih
dana.

KLUPKO

U čvoru
večeri

dan i noć se
svežu

da ih
svitanja

ruke ne

razvežu.

Svezuj,
odvezuj –

isprede
se

nit,

pa se na
mosur

život
a

namota

.

Od čvora do
čvora

raste
saznanje:

Što veće
klupko

vremena – sve
manje.

NESPORAZU

M

*(ili kako se
pozdravljaju
optimista i
pesimista)*

Ima trenutak u svakom
danu

kad sunce i
mjesec

na vagu
stanu,

svaki na svoj usjajen
tas.

Jezičak
vage

na tren se
smiri,

niti je

dan

niti je

noć,

a u nama se jave

nemiri.

U tim časima često se

zgone

male luckaste

šale,

nezgod

e.

Pozdraviš

lijepo:

– Dobar

dan,

i čuješ kako začuđen

reče

taj

pozdravljeni:

– Dobro

veče!

MALI I VELIKI

Jablan je iznad
kuće

gnijezdom i ptičijim
cvrkutom.

Topola trećem
spratu

maše zelenim
skutom,

dvije breze i
bor

do prvog digli
krov.

Vjetar ih oko
struka

u ludoj igri
stišće

a prati ih
zelenim

kastanjetama
lišće.

Samo uzdiše
pusto

drvo jedno
patuljasto:

– S visoka gleda
drveće,

a ni trava me
neće.

Tješi ga karavan mrava
putnika:

– Pod tvojom krošnjom djeca su
velika.

PROLJETNO
SPREMANJE

Jutro
mračak

za brk

vuče,

proteže
se

iz sna
kuće.

I
podizhu

kapke
snene

narandžaste i
zelene.

A dimnjaci nakašlju
se,

tek bi sada koju rekli
–

samoćom već kuća
diše.

Kad su brže svi
utekli!

USAMLJENE
KUĆE

Odrasli na radna
mjestu

odžure,
odžure,

djeca u škole i
vrtiće

odžmure,
odžmure.

Pa su kuće
usamljene

zamolile sunca
zraku

da dopiše za kraj
pjesme

svakoj kući jednu
baku.

ŽELJ
A

– Podigni me,
mama,

visoko, visoko,
visoko!

– Hoćeš da zaviriš,
radoznalice,

u žuto sunčevo
oko?

– Podigni me,
mama,
visoko, visoko,
visoko!

– Hoćeš do nebeskog
saća

što medene zvijezde
vrca?

– Podigni me,
mama

još više, još
više,

podigni me do svoga

srca.

SANDA

Kad Sanda pogleda za
pticom

nebo se začudi,
veli:

– Ko li to moj osmjeh
plavi

na ovo lice
preseli? –

Kad joj u igri
pogled

u skut različka
zaluta,

on razdragano
pomisli:
– To vraća mi se
moja

latica otrgnuta.

–

SLIKA NA NOVČANICI

Koliko je moja
mama

promijenila novčanika

–

u svaki se
preselila

moja
slika.

Kad njena ruka po novac
krene,

tamo sigurno nađe
mene.

Zato je mami ozareno
lice

i usred najveće
besparice.

SLATKA KRAĐA

Iz osmjeha
vragolana,

iz košnice
medendana

pobjega
o

roj
veselja

i roj
želja,

i
matica,

radilic
a

čitav

stroj,

medenic

e

pjevalic

e,

pitalice

,

veselic

e

i

zapljuskalic

a

roj

.

Otišli su svi pod
kruške

da potraže
roj

veselj
a

i roj
želja.

l

maticu,
radilic
a

čitav
stroj,

medenic
e

pjevalic
e,

pitalice
,

veselic
e

i
zapljuskalic
a

roj
.

Ali
kruška

šuška,
šuška

od

uranka:

– Nije
kruška,

zasmijana
vragolanka

ukrala je
roj

veselj
a,

i roj
želja

i
maticu,

medenic
e

pjevalic
e,

pitalice
,
veselic
e

i
zapljuskalic
a

roj

.

STRA

H

Pod tavanskom
gredom

vise ovim
redom:

jedan
šišmiš,

stari
kaput,

u kaputu skrito
vješto

ono
nešto,

ono
nešto

što se zove
Strah.

Dosadilo
strahu,

kašljuca u
prahu:

– Idem za sprat
niže

djeci malo
bliže.

Nikome nije
smetao,

a oko svih
oblijetao.

od dosade jezik
plazio –

niko ga nije
spazio.

Biće smijeha
redom

kad saznaju da Strah
nije

pod tavanskom
gredom.

Biće smijeha
svakom

kad saznaju da Strah
nose

pod vlastitom
kapom.

PODVALA

Vjetar
razbije

prozor

,

pa se
ukrade,

pa se

ući,